

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Irenou Štefkovou ve věci žalobce: Teplárna Otrokovice a.s., Objízdná 1777, Otrokovice, IČ: 46347089, zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Sokolem, se sídlem Sokolská třída 60, Praha 2, Nové Město, proti žalovanému: Ing. Jan Havránek, se sídlem Jakubské nám. 2, Brno, správce konkurzní podstaty úpadce EKOENGINEERING, a.s., Moravské nám. 3, Brno, IČ: 25548247, zastoupenému advokátem JUDr.Bc. Martinem Kulhánkem, Ph.D., se sídlem Příkop 8, Brno, o zrušení rozhodčího nálezu

t a k t o :

- I. Žaloba o zrušení bodů I – IV výrokové části rozhodčího nálezu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky vydaného dne 1.4.2008 pod sp. zn. Rsp 152/02 se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám jeho právního zástupce Kč 46 249,20 na náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení uvedeného rozhodčího nálezu podle ust. § 31 písm. e) a písm. f) zákona č. 216/1994 Sb., neboť mu v rozhodčím řízení nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat a rozhodčí nález odsoudil žalobce k plnění, které nebylo požadováno. Uvedl, že ve smlouvě o dílo ze dne 18.11.1995 účastníci uzavřeli rozhodčí doložku, žalovaný

dne 30.7.2002 v souladu s ní podal u Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky žalobu o zaplacení svých pohledávek ze smlouvy o dílo, po dobu čtyř let nezaplatil poplatek za řízení, přesto rozhodčí soud řízení nezastavil. Poprvé po zaplacení poplatku za řízení byla žaloba dne 4.5.2006 doručena žalobci. Od okamžiku doručení žaloby do okamžiku doručení rozhodčího nálezu uplynuly další dva roky, takže rozhodčí řízení trvalo nepřiměřeně dlouho dobu. Ve věci proběhla řada ústních jednání, vyjádření žalovaného byla žalobci doručena vždy těsně před těmito jednáními, poslední jednání bylo dne 10.1.2008, rozhodčí nálezn byl žalobci doručen dne 26.5.2008. Rozhodci se v odůvodnění nálezu nevypořádali se všemi námitkami uplatněnými žalobcem, sami posoudili prejudiciální otázku, rozhodčí nálezn byl pro žalobce překvapivý, rozhodci rozhodčí nálezn nezdůvodnili dostatečně a tím znemožnili žalobci věc před rozhodci projednat. Kdyby rozhodčí soud neposkytl žalovanému čas čtyř let k zaplacení poplatku za řízení, nebyl by žalobce po tuto dobu v prodlení se zaplacením vymáhané částky, žalovaný při podání žaloby k rozhodčímu soudu nemohl předpokládat takovou délku rozhodčího řízení, takže úroky z prodlení přiznané za tuto dobu představují plnění žalovaným nepožadované. Následně žalobce uvedl, že lze pochybovat o nepodjatosti jednoho z rozhodců, neboť vystupuje v jiném rozhodčím řízení mezi stejnými účastníky, námitku v rozhodčím řízení žalobce nevznesl.

Po potvrzení předchozího rozsudku zdejšího soudu č.j. 33Cm 96/2008 – 74 ze dne 31.8.2009 rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 1Cmo 357/2009 – 117 ze dne 18.5.2010 a po zrušení obou těchto rozsudků rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky č.j. 32Cdo 4706/2010 – 181 žalobce setrval na překvapivosti rozhodčího nálezu, neboť rozhodčí soud se přiklonil k názoru a právní argumentaci prezentovaným žalovaným v podáním zaslaném rozhodčímu soudu dne 9.1.2008, rozhodčí soud přitom zcela ignoroval svou povinnost poučit žalobce o tom, že se přikloní k nově uvedenému právnímu posouzení, že smlouva o převodu cenných papírů zanikla uplynutím doby. Žalobce poukázal na to, že rozhodčí řízení bylo vedeno po dobu šesti let a tato právní argumentace zazněla až na posledním jednání rozhodčího soudu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť oba účastníci rozhodčího řízení měli široké možnosti věc projednat, ve věci se uskutečnilo pět ústních jednání, účastníci měli vždy dlouhé časové období k reakci na vzájemná podání, podstatné body svého právního názoru žalovaný uvedl ve svém podání ze dne 8.1.2008, k tomuto právnímu názoru se rozhodčí senát následně po dalším proběhlém jednání přiklonil, žalobce od tohoto podání měl plně možnost se k tomuto právnímu názoru kvalifikovaně vyjádřit, případně učinit další skutková tvrzení a důkazní návrhy. Nešlo tedy o překvapivé rozhodnutí, poučovací povinnost soudu nelze interpretovat tak, že by soud byl povinen před vyhlášením rozhodnutí účastníkům sdělovat svůj právní názor na věc do všech podrobností. Výrok rozhodčího nálezu nejde nad rámec uplatněného petitu, žalovaný úroky z prodlení požadoval do zaplacení, námitku podjatosti jednoho z rozhodců žalobce v rozhodčím řízení nevznesl a nijak ji nezdůvodnil.

Rozsudkem č.j. 33Cm 96/2008 – 74 ze dne 31.8.2009 soud zamítl žalobu na zrušení předmětného rozhodčího nálezu, s odůvodněním, že účastníci shodně uvedli, že mezi nimi není sporu o skutkových okolnostech věci o průběhu rozhodčího řízení, jak je uvedeno v žalobě a ve vyjádření žalovaného, je mezi nimi pouze spor o právní posouzení věci. Řízení bylo zahájeno dne 10.6.2008, nespornými tvrzeními účastníků má soud za prokázané, že na základě rozhodčí doložky a po projednání sporu Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky vydal napadený rozhodčí nálezn, jednalo se o zaplacení ceny díla a úroků z prodlení požadovaných po splatnosti ceny do jejího zaplacení, přičemž splatnost nastala před zahájením rozhodčího řízení, rozhodčí soud ve věci

vedl řadu jednání, účastníci měli k dispozici vzájemná stanoviska a měli možnost se k nim vyjádřit, účastnit se jednání rozhodčího soudu a doplňovat skutková tvrzení a návrhy na provedení důkazů. Rozhodčí nález přiznal žalovanému vymáhanou částku s požadovanými úroky z prodlení. Soud poukázal na to, že závisí pouze na rozhodnutí soudu, zda poskytne žalobci delší lhůtu k zaplacení poplatku za řízení, že každý soud je oprávněn posoudit v rámci řízení prejudiciální otázku a pokud nejde o otázku, zda byl spáchán trestný čin, není v tomto směru ze zákona nijak omezen. Žalobce měl možnost věc v řízení projednat, rozhodnutí pro něj nebylo překvapivé, důvodem pro zrušení rozhodčího nálezu není námitka případné podjatosti jednoho z rozhodců, odůvodněná pouze projednáváním jiné věci mezi týmiž účastníky, v rozhodčím řízení nevznesená. Případné drobné nedostatky v odůvodnění rozhodčího nálezu nemohou znamenat, že v řízení mu předcházejícím nebyla žalobci poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat. To, že rozhodčí řízení trvalo neobvykle dlouho, nemůže znamenat, že by jím bylo přisouzeno něco, co nebylo požadováno, konkrétně úroky z prodlení za dobu řízení, když tyto úroky z prodlení byly v žalobě uplatněny od data před zahájením řízení až do zaplacení dlužné částky, a tomuto požadavku odpovídá i vydaný rozhodčí nález.

Tento rozsudek soudu prvního stupně napadl žalobce odvoláním, v němž poukázal na to, že byl zaskočen právním názorem rozhodčího soudu, přičemž nebyl poučen podle ust. § 118a o.s.ř. o odlišném právním názoru.

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze v této věci č.j. 1Cmo 357/2009 – 117 ze dne 18.5.2010 byl předchozí rozsudek zdejšího soudu potvrzen, s tím, že byl řádně zjištěn skutkový stav i byly učiněny správné odpovídající právní závěry, že oba účastníci měli možnost zúčastnit se pěti jednání rozhodčího soudu, po každém jednání se písemně vyjádřili, měli vždy k dispozici podání protistrany, po posledním jednání ještě měli možnost podat písemné závěrečné návrhy, poučení podle ust. § 118a o.s.ř. není o právním posouzení věci. Navíc odvolací soud poukázal ve stručnosti na věcnou stránku věci, tedy, že proti nároku žalovaného o zaplacení ceny díla žalobce uplatnil pohledávku, která mu měla být postoupena společností Moravostav a.s. ze smlouvy ze dne 9.8.1996 o koupi akcií a o úplatném postoupení pohledávek, smlouva o koupi akcií zanikla uplynutím doby ke dni 30.6.1997, nikoliv splněním, proto s ní došlo i k zániku případné pohledávky, neboť šlo podle ust. § 275 odst. 2 obchodního zákoníku o smlouvy závislé, Moravostav a.s. tak ztratila nárok na úplatu za postoupení a žalobci postoupila neexistující pohledávku, žalobce nemohl neexistující pohledávku nabýt a nemohl ji započíst na nárok žalovaného uplatněný v rozhodčím řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dovolání, poukázal na poučovací povinnost rozhodčího soudu podle ust. § 118a o.s.ř. tak, aby účastník nebyl zaskočen jiným právním názorem soudu, při posledním jednání byla prezentována zcela nová, dosud netvrzená a neprokazovaná argumentace, žalobci nebyla dána možnost se k tomuto tvrzení vyjádřit a nebyl poučen rozhodčím soudem podle ust. § 118a o.s.ř.

Nejvyšší soud České republiky ve svém rozsudku č.j. 32Cdo 4706/2010 – 181 ze dne 28.3.2012 zrušil oba předcházející rozsudky soudů, zaujal závazný právní názor, že za překvapivé je považováno též rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzuje rozhodovanou věc a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat, i rozhodce v rozhodčím řízení musí zajistit, aby jeho rozhodnutí nebylo překvapivé, má tedy shodně jako obecné soudy poučovací povinnost podle ust. § 118a o.s.ř., včetně poučení o jiném možném než stranami zvažovaném právním posouzení, s ním se nepojí potřeba doplnit skutkový stav věci. V závěru dovolací soud uvedl,

že v případě, že žalobce se o možnosti jiného než z dosavadního průběhu rozhodčího řízení zvažovaného právního posouzení předběžné otázky dozvěděl nikoliv až z rozhodčího nálezu, nýbrž již z právní argumentace předložené druhou stranou před vydáním rozhodčího nálezu, by nebylo možno považovat rozhodčí nález za překvapivý, neboť strany jím tudíž zaskočeny být nemohly. Posouzení, zda straně byla poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat, se v takovém případě musí soustředit na otázku, zda měl žalobce reálnou možnost na novou právní argumentaci druhé strany reagovat.

V reakci na toto rozhodnutí dovolacího soudu žalovaný poukázal na klíčové v rozhodnutí rozhodčího soudu, tedy posouzení smlouvy o koupi akcií a o úplatném postoupení pohledávek ze dne 9.8.1996 jako dvou navzájem závislých smluv podle ust. § 275 obchodního zákoníku, zahrnutých do jedné listiny. V důsledku této aplikace tohoto ustanovení byl nárok žalovaného shledán rozhodčím soudem za důvodný. Žalovaný zdůraznil, že jeho argumentace závislými smlouvami v jedné listině a celá jeho právní argumentace se prolínala rozhodčím sporem už od jeho počátku, žalobce na jednotlivá podání žalovaného s tímto právním názorem polemizoval, naposledy obsáhle i ve svém závěrečném návrhu ze dne 25.1.2008.

S ohledem na závazný právní názor dovolacího soudu soud první instance v dalším prvoinstančním řízení po sdělení žalobce, že trvá na překvapivosti rozhodčího nálezu s ohledem na právní argumentaci prezentovanou žalovaným v podání zaslaném soudu dne 9.1.2008 a převzetí tohoto právního názoru rozhodčím soudem, provedl soud za souhlasu obou účastníků důkaz podstatnými listinami – kopiemi listin rozhodčího řízení. Čtením podstatných údajů těchto listin má soud za prokázané:

Napadeným rozhodčím nálezem, že rozhodčí soud se zabýval veškerými tvrzeními účastníků, provedenými důkazy, provedl rozbor důkazů po stránce právní, učiněná skutková zjištění po stránce právní zhodnotil. Rozhodčí soud se zabýval otázkou vzniku nároku žalovaného, v rozhodčím řízení v postavení žalobce, tvrzením žalobce, v rozhodčím řízení v postavení žalovaného, zabýval se smlouvou o koupi akcií a o úplatném postoupení pohledávek ze dne 9.8.1996, okolnostmi zápočtu pohledávek, ohledně této smlouvy o koupi akcií a o úplatném postoupení pohledávek dospěl k závěru, že se jedná o dvě na sobě závislé smlouvy v jedné listině, smlouva o koupi akcií zanikla uplynutím sjednané doby podle ust. § 578 občanského zákoníku, tj. jiným způsobem než splněním, byla v ní odkládací podmínka, která nebyla splněna, proto zanikla i druhá smlouva, o úplatném postoupení pohledávky, dnem 30.6.1997, resp. vůbec nevstoupila v účinnost, proto nemohla pohledávka z této smlouvy údajně vzniklá být postoupena smlouvou ze dne 27.7.1998 žalobci, tudíž nemohl proběhnout ani zápočet vzájemných pohledávek ze dne 15.7.1999. Rozhodčí soud se zabýval veškerými skutečnostmi, včetně nároku žalovaného na zaplacení úroků z prodlení.

Kopii žaloby ze dne 29.7.2002 vůči Rozhodčímu soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, že společnost EKOENGINEERING, a.s., Brno se vůči žalobci, v rozhodčím řízení v postavení žalovaného, domáhala zaplacení Kč 22.091.032,80 s úroky z prodlení od 16.8.1998 resp. od 1.8.1998 vždy až do zaplacení jako dluhu ze smlouvy o dílo ze dne 18.11.1995, v žalobě uvedla, že žalobce v postavení žalovaného v rozhodčím řízení se na uvedené pohledávky pokusil započítat své jiné pohledávky, tyto pohledávky jsou vykonstruovány a nebyly nikdy přiznány žádným pravomocným rozhodnutím.

Podáním žalovaného, v rozhodčím řízení v postavení žalobce, ze dne 11.7.2006, že jako správce konkurzní podstaty poukázal na prohlášení konkurzu na majetek společnosti EKOENGINEERING, a.s. a procesní nástupnictví, úmysl správce konkurzní podstaty v řízení pokračovat. Poukázal na smlouvu o koupi akcií a úplatném postoupení pohledávek ze dne 9.8.1996 jako základ sporu mezi účastníky, existenci pohledávky z této smlouvy, možnost jejího úplatného postoupení dne 27.7.1998 a možnost jejího následného započtení dne 15.7.1999 proti pohledávce žalovaného. Uvedl, že tato tvrzená pohledávka k započtení nikdy nevznikla. Smlouva ze dne 9.8.1996 je fakticky dvěma na sobě vzájemně závislými smlouvami, první ze závislých smluv nezanikla splněním, tedy prodejem akcií, proto ani druhá ze závislých smluv nezanikla splněním. Vymáhání plnění z druhé smlouvy by nebylo možno spravedlivě požadovat. Vzhledem k tomu, že první ze závislých smluv o koupi akcií v žádném případě nezanikla splněním, druhá závislá smlouva o postoupení pohledávek zanikla, povinnost žalovaného uhradit úplatu za postoupení pohledávek nemohla tedy nikdy vzniknout. První ze závislých smluv měla fixní charakter, po době stanovené pro její plnění již žalovaný nemohl mít zájem na splnění závazku. Společnost Moravostav a.s. se dopouštěla jednání v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku a v rozporu s dobrými mravy. Smlouva o úplatném postoupení pohledávky ze dne 27.7.1998 na žalobce tedy je absolutně neplatná.

Kopii zápisu o ústním jednání konaném dne 12.7.2006 před Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky v Praze, že přítomni byli kromě rozhodců zástupci obou účastníků, žalobce potvrdil obdržení vyjádření žalovaného ze dne 11.7.2006, rozhodčí senát rozhodl o pokračování v řízení se správcem konkurzní podstaty místo úpadcem, byly provedeny některé listinné důkazy, účastníkům byla stanovena lhůta k předložení písemných vyjádření včetně důkazních návrhů a jednání bylo odročeno na neurčito.

Kopii podání žalobce ze dne 21.7.2006, že reagoval na dosavadní průběh rozhodčího řízení, uplatňoval řadu námitek, vyjadřoval se též k otázce platnosti smlouvy ze dne 9.8.1996, včetně toho, že uvedl, že se jedná o samostatné na sobě nezávislé platné smlouvy, a vyjadřoval se k dalšímu postoupení pohledávek a zápočtu.

Kopii podání žalobce ze dne 31.7.2006 vůči rozhodčímu soudu, že doplnil své vyjádření ze dne 21.7.2006 ohledně včasnosti reakce žalovaného podle usnesení rozhodčího soudu.

Kopii podání žalovaného ze dne 19.9.2006 vůči rozhodčímu soudu, že žalovaný poukázal na probíhající soudní spor vedený u Vrchního soudu v Olomouci pod č.j. 2Cmo 297/2003, dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, včetně požadavku na určení způsobu zániku smlouvy o koupi akcií a o úplatném převodu pohledávek ze dne 9.8.1996, jako jádra sporu. Uvedl, že k dovolání na podporu svých tvrzení přiložil i odborný právní posudek.

Kopii podání žalobce ze dne 20.9.2006, že reagoval na vyjádření žalovaného ze dne 19.9.2006.

Kopii zápisu o ústním jednání konaném dne 25.9.2006 před rozhodčím soudem, že přítomni kromě rozhodců byli zástupci obou účastníků, rozhodčí soud provedl řadu listinných důkazů, včetně dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j. 2Cmo

297/2003 – 326 ze dne 23.6.2005, účastníkům byly poskytnuty lhůty pro doplnění tvrzení, jednání bylo odročeno na 15.11.2006.

Kopii podání žalovaného ze dne 16.10.2006 vůči rozhodčímu soudu, že navrhl provedení dalších důkazů, včetně vyjádření Prof. JUDr. Jana D. ze dne 13.4.2005 s tím, že v souladu s tímto vyjádřením uvedl, že smlouva o koupi akcií a o úplatném postoupení pohledávek ze dne 9.8.1996 zanikla s ohledem na svůj fixní charakter již ke dni 1.7.1997, po tomto datu již nemohla zakládat žádné právní vztahy, zejména již nemohla vzniknout pohledávka následně postoupená žalobci k započtení. Opět zdůraznil, že šlo o navzájem závislé smlouvy, druhá smlouva nikdy nevstoupila v právní život, s ohledem na nezaniknutí první ze smluv splněním.

Kopii vyjádření žalobce vůči rozhodčímu soudu ze dne 3.11.2006, že reagoval na vyjádření žalovaného ze dne 16.10.2006, polemizoval s názorem profesora D. o tom, že šlo o závislé a fixní smlouvy.

Kopii podání žalovaného ze dne 19.3.2007 vůči rozhodčímu soudu, že sdělil, že se obrátil na Ústav státu a práva Akademie věd České republiky s žádostí o zpracování odpovědí na otázky týkající se smlouvy o koupi akcií a o úplatném postoupení pohledávek ze dne 9.8.1996, že podle stanoviska ústavu je předložená smlouva listinou obsahující dvě na sobě navzájem závislé smlouvy ve smyslu ust. § 275 odst. 2 obchodního zákoníku, že podle ústavu samotné neplnění jedné smlouvy nevyvolává automaticky zánik povinnosti plnit závazek druhé smlouvy, že podle ústavu s ohledem na ust. § 326 obchodního zákoníku žalovaný nebyl povinen plnit svůj závazek zaplatit úplatu do doby splnění povinností z druhé smlouvy a že smlouvu nelze považovat za fixní podle ust. § 349 odst. 3 obchodního zákoníku. Žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se závěry o vzájemně závislých smlouvách a o tom, že nebyla povinnost plnit závazek do doby splnění povinnosti druhé smluvní strany.

Kopie podání žalobce ze dne 27.3.2007 a ze dne 6.4.2007, že žalobce reagoval na vyjádření žalovaného ze dne 19.3.2007, polemizoval s tam uvedenými tvrzeními a právním posouzením.

Kopii zápisu o ústním jednání konaném dne 23.8.2007 před rozhodčím soudem, že kromě rozhodců byl přítomen zástupce žalobce, zástupce žalovaného se nedostavil, nebylo odročeno jednání, bylo jednáno v nepřítomnosti žalovaného, byla provedena řada důkazů, k dotazu vůči zástupci žalobce, zda navrhuje provedení dalších důkazů, zástupce žalobce uvedl, že nikoliv.

Kopii zápisu o jednání konaném dne 18.9.2007 před rozhodčím soudem, že kromě rozhodců byli přítomni zástupci obou účastníků, byla provedena řada důkazů, jednání bylo odročeno na 20.11.2007, s tím, že účastníkům byla stanovena lhůta k zaujetí stanoviska a případných dalších návrhů na provedení důkazů.

Kopii podání žalovaného ze dne 16.11.2007 vůči rozhodčímu soudu, že zopakoval dosavadní právní i skutkovou argumentaci, že smlouva o koupi akcií a o úplatném převodu pohledávek ze dne 9.8.1996 je ve skutečnosti dvěma na sobě závislými smlouvami podle ust. § 275 odst. 2 obchodního zákoníku, první ze závislých smluv nezanikla nikdy splněním, z tohoto důvodu druhá ze smluv nikdy nevstoupila ve svou účinnost, viz ust. § 275 odst. 2 obchodního zákoníku. První smlouva zanikla podle právního názoru profesora D. podle ust. § 349 odst. 3 obchodního zákoníku s ohledem na její fixní charakter. Pokud by tedy rozhodčí

soud nedošel k závěru o zániku první smlouvy v důsledku jejího fixního charakteru, pak došlo k jejímu zániku konkludentní dohodou stran, když z jejich jednání lze bezpečně vypožorovat vůli vzájemnému plnění z této smlouvy nedostát, druhá smlouva tedy nikdy nevstoupila v účinnost.

Kopíemi podání žalobce ze dne 19.11.2007 a ze dne 10.12.2007 vůči rozhodčímu soudu, že reagoval na podání žalovaného ze dne 16.11.2007, v prvním podání požádal o odročení jednání nařízeného na 20.11.2007 s ohledem na krátkou lhůtu k vyjádření, podáním ze 10.12.2007 reagoval na jednotlivé argumenty žalovaného.

Kopíi podání žalovaného ze dne 8.1.2008 vůči rozhodčímu soudu, že opětovně zrekapituloval své právní názory ve vazbě na skutkový děj, že šlo o závislé smlouvy, první ze závislých smluv nezanikla splněním, mohla tak zaniknout uplynutím doby podle ust. § 578 občanského zákoníku, dnem 30.6.1997 byla limitována její platnost, trvání závazku bylo ve smlouvě omezeno pevným datem do 30.6.1997, tento závazek zanikl uplynutím doby, poněvadž tedy první ze závislých smluv zanikla jinak než plněním, zanikla i druhá závislá smlouva o úplatném převodu pohledávek, ze zaniklé druhé smlouvy nevzniklo právo na zaplacení úplaty za postoupení pohledávek, nemohlo potom dojít k platnému postoupení pohledávky na žalobce a k platnému započtení proti pohledávkám žalovaného. Společnost Moravostav a.s. postupovala protiprávně, v rozporu se svými smluvními závazky, toto jednání nemohlo zapříčinit vznik práva na straně žalobce. Věc je nutno posoudit rovněž z hlediska dobrých mravů a poctivého obchodního styku.

Kopíi zápisu o ústním jednání před rozhodčím soudem dne 10.1.2008, že kromě členů rozhodčího senátu byli přítomni zástupci obou účastníků, že předseda senátu konstatoval odročení jednání nařízeného na den 20.11.2007 na žádost žalobce, další podání žalovaného doručené 9.1.2008, rozhodčí senát předal toto podání včetně příloh právnímu zástupci žalobce, k dotazu předsedy senátu, zda právní zástupce žalobce bude žádat o poskytnutí lhůty k zaujetí stanoviska k uvedenému podání, právní zástupce žalobce uvedl, že je schopen se k uvedenému podání vyjádřit, pouze žádá o krátký čas k seznámení s příloženými listinnými důkazy. Následně se právní zástupce žalobce k předloženému podání žalobce vyjádřil. Uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že smlouva o převodu akcií zanikla uplynutím doby. Rozhodčí soud provedl řadu dalších důkazů, k jeho dotazu, zda účastníci chtějí doplnit své přednesy, případně mají návrhy na doplnění dokazování, zástupce žalobce uvedl, že nechce doplnit ani tvrzení, ani návrhy na doplnění dokazování nemá. Rozhodčí senát vydal rozhodnutí, že dokazování se prohlašuje za skončené, a následně vydal usnesení, že oběma stranám poskytuje lhůtu patnácti dnů k podání písemných závěrečných návrhů, po jejich doručení případně po marném uplynutí stanovené lhůty rozhodne rozhodčí senát o dalším procesním postupu.

Kopíi závěrečného návrhu žalovaného, ze dne 23.1.2008 má soud za prokázané, že zrekapituloval veškerá dosavadní tvrzení a právní hodnocení ohledně závislých smluv, fixního charakteru smluv, zániku závislé smlouvy v důsledku zániku první smlouvy jinak než jejím splněním.

Kopíi závěrečného návrhu žalobce ze dne 25.1.2008 vůči rozhodčímu soudu, že rovněž zrekapituloval své stanovisko, zaujal stanovisko i k právní argumentaci žalovaného.

Kopíi usnesení Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky v této věci ze dne 4.2.2008, že rozhodčí soud po doručení

závěrečných návrhů účastníků rozhodl o tom, že projednávání sporu se prohlašuje za skončené a že stranám v souladu s rozhodčím řádem rozhodčího soudu bude doručen písemný rozhodčí nález bez ústního vyhlášení.

Zhodnocením těchto zjištění vyplývajících z uvedených provedených důkazů, má soud za to, že rozhodčí soud se v průběhu celého rozhodčího řízení podrobně a důkladně zabýval všemi návrhy a námitkami účastníků, jak skutkovými tvrzeními, tak návrhy na provedení důkazů, provedl všechny relevantní důkazy, ohledně neprovedených důkazů uvedl, z jakého důvodu tyto neprovedl, rozhodčí soud po celou dobu rozhodčího řízení dal vždy možnost žalobci k reakci na stanovisko žalovaného, žalovaný od samého počátku vznášel argumenty jak po stránce skutkové, tak po stránce právní, z jakého důvodu nemohl žalobce nabýt pohledávku k započtení vůči nároku žalovaného uplatněnému v rozhodčím řízení. Žalovaný ve všech svých podání, počínaje žalobou, namítal, že žalobce neměl žádnou pohledávku způsobilou k započtení, podrobně argumentoval skutkově o tom, že smlouva ze dne 9.8.1996 o koupi akcií a o postoupení pohledávky je smlouvou obsahující dvě samostatné smlouvy na sobě závislé, argumentoval tím, že smlouva o koupi akcií nebyla naplněna, proto nemohla vzniknout a nabýt účinky smlouva o postoupení pohledávky, zvažoval různé právní varianty, včetně zániku v důsledku uplynutí fixní lhůty k plnění první smlouvy a včetně tvrzení, že smlouva o postoupení pohledávky vůbec nevznikla v důsledku nesplnění smlouvy o prodeji akcií. Žalovaný právní argumentaci, že druhá smlouva nikdy nevstoupila v účinnost a právní život, uvedl výslovně již v podání ze dne 16.10.2006, opětovně v podání ze dne 16.11.2007. Ke všem vyjádřením žalovaného měl žalobce dostatečnou i časově odpovídající možnost se vyjádřit, rozhodčí soud vždy poskytl žalobci možnost vyjádřit se, též k poslednímu vyjádření žalovaného ze dne 8.1.2008 v delší lhůtě, to sám žalobce odmítl, s tím, že se vyjádří přímo při jednání rozhodčího soudu. Soud tedy shrnuje, že o všech možnostech právního posouzení existence žalobcem jednostranně započtené pohledávky ze smlouvy o převodu akcií a o postoupení pohledávky jako předběžné otázky byl žalobce uvědoměn opakovaně v průběhu rozhodčího řízení, právní argumentace žalovaného byla velice obširná, žalobce měl vždy možnost se vyjádřit, označovat důkazy, rozhodčí senát provedl všechny důkazy a opakovaně dával možnost i žalobci se k provedeným důkazům vyjádřit a navrhopvat další důkazy. Podle názoru zdejšího soudu rozhodčí nález není proto možno považovat za pro žalobce překvapivý, neboť o všech aspektech projednávané věci bylo opakovaně oběma účastníky řízení diskutováno, písemně i při jednáních rozhodčího soudu, včetně všech aspektů možné právní kvalifikace. Rozhodčí soud v tomto směru vedl obsáhlá ústní jednání, při nichž umožňoval oběma účastníkům tvrzení rozhodných skutečností, označení důkazů i právní posouzení věci. Rozhodčí soud stejně jako obecný soud není oprávněn před vyhlášením rozhodnutí sdělit svůj konečný jednoznačný právní názor na věc, pouze účastníkům umožňuje v závislosti na vývoji sporu doplňovat skutková tvrzení a návrhy na provedení důkazů, právní kvalifikace pak náleží výlučně soudu či rozhodčímu soudu. Soud má za to, že rozhodčí soud postupoval v intencích občanského soudního řádu. Rozhodčí soud neposuzoval rozhodovanou věc originálním nepředvídatelným způsobem, žalobce nebyl zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat. O všech možnostech právního posouzení smlouvy o koupi akcií a postoupení pohledávky ze dne 9.8.1996, charakteru jako smluv vzájemně závislých, o fixním charakteru smlouvy, zániku v důsledku uplynutí doby či nesplnění první smlouvy, na níž je smlouva o postoupení pohledávky závislá, nabytí právních účinků této smlouvy, byl žalobce v průběhu celého rozhodčího řízení dostatečně uvědoměn, a to rozsáhlou právní argumentací předloženou žalovaným v průběhu celého rozhodčího řízení. V souladu s právním názorem vysloveným v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky v této věci má soud za to, že není možno považovat rozhodčí nález za překvapivý, neboť ani žalobce jím nemohl být zaskočen. V souladu s vysloveným závazným právním názorem dovolacího soudu se soud

prvního stupně při projednání věci soustředil právě na skutečnost, zda žalobci byla poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat, tedy zda žalobce měl reálnou možnost na novou právní argumentaci žalovaného reagovat, a provedením důkazů soud dospěl k závěru, že žalobce měl reálnou možnost na právní argumentaci žalovaného v průběhu řízení reagovat a tedy byla mu plně poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat. Soud má za to, že rozhodčí soud tuto možnost žalobci poskytl, neboť mu opakovaně poskytoval prostor pro vyjádření a doplnění skutkových tvrzení i návrhů na provedení důkazů.

K námitce, že rozhodčím nálezem bylo přisouzeno žalobou nepožadované plnění, soud opakuje, že žalobou k rozhodčímu soudu byl uplatněn nárok na úroky z prodlení od data předcházejícího zahájení rozhodčího řízení do doby zaplacení vymáhané částky, délka řízení nezpůsobuje, že je přisouzeno více, než bylo požadováno, rozhodující pro délku prodlení je pouze datum zaplacení vymáhané částky. Soud tedy tuto námitku neshledal důvodnou.

K námitce podjatosti jednoho z rozhodců, vznesené v tomto soudním řízení pouze s poukazem na skutečnost, že rozhodce rozhodoval i v jiných sporech účastníků, a nevznesení v rozhodčím řízení, soud poukazuje na to, že námitka nebyla vznesena v rozhodčím řízení a důvodem vyloučení soudce či rozhodce z projednávání věci není pouze skutečnost rozhodování i jiných věcí mezi týmiž účastníky. Proto soud i tuto námitku neshledal důvodnou.

Soud proto žalobu o zrušení rozhodčího nálezu s použitím ust. § 31 písm. e), písm. f) zákona č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů a ust. § 18, § 19 odst. 2 tohoto zákona ve vazbě na ust. § 118a o.s.ř. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci a přiznal žalovanému náhradu jím uplatněných účelně vynaložených nákladů řízení spočívajících v odměně advokáta Kč 9.000,- podle ust. § 8 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění vyhl. č. 277/2006 Sb. za prvé prvoinstanční řízení, odměně advokáta Kč 9.000,- podle téhož ust. týchž vyhlášek za odvolací řízení, odměně Kč 4.200,- podle téhož ust. týchž vyhlášek za dovolací řízení s použitím ust. § 18 odst. 1, tj. snížení odměny o 50 %, odměně Kč 10.000,- podle ust. § 8 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění vyhl. č. 277/2006 Sb. a vyhlášky č. 64/2012 Sb. za opětovné prvoinstanční řízení, s ohledem na datum zahájení tohoto řízení po právní moci rozsudku dovolacího soudu v této věci, dále režijních paušálů po Kč 300,- podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb. za převzetí věci, vyjádření k žalobě, účast na jednání soudu prvního stupně dne 31.8.2009, vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu dne 18.5.2010, vyjádření k dovolání, vyjádření po dovolání, účast na jednání soudu prvního stupně dne 6.9.2012 v délce přesahující dvě hodiny, cestovném Kč 2 541,- podle ust. § 1 písm. b) a ust. § 4 písm. a) vyhl.č . 429/2011 Sb. v souvislosti s dostavením se zástupce žalovaného k jednání soudu dne 6.9.2012 ze sídla žalovaného v Brně do Prahy a zpět osobním vozem v držení substitučního zástupce žalovaného, cesta oběma směry celkem 416 km, při průměrné spotřebě 6,9 l benzínu BA 95 B na 100 km, a náhradě za promeškaný čas Kč 800,- podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění vyhl. č. 276/2006 Sb. v souvislosti s touto cestou právního zástupce žalovaného, když cesta jedním směrem je v trvání započatých dvou hodin, náklady advokáta zvýšené o 20 % DPH, neboť zástupce žalovaného je plátcem této daně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do patnácti dnů od jeho doručení, a to k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu. Nesplní-li

povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Praze dne 6. září 2012

JUDr. Irena Š t e f k o v á, v.r.
samosoudkyně

Za správnost:
Pavlína Vyskočilová

Toto rozhodnutí ze dne 6. září 2012, č.j. 33Cm 96/2008-239 nabylo právní moci dne 12. října 2012 a vykonatelnosti dne 16. října 2012 ve výroku II. Připojení doložky provedla Vlasta Mazurová dne 4. ledna 2013.